

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

L' ENVENENAMENT D' EUROPA.

No podent vence á l' Europa
ni ab pólvora, ni ab canons,

l' Alemania sempre llesta
la envenena ab alcohol.

EN CAPELLA.

Un lo refrán que al istiu tota cuca viu. Podrá ser que viscan las cucas, per major desesperació dels homes; pero aquestos, que no son cucas, sino que cifran la seva vida en lo treball honrat, ja fa molt temps que casi no poden viure.

Un periódich que tè motius per estar ben informat,

El Obrero, publica xifras aterradoras sobre l' estat de las classes obreras de Catalunya. Referintse unicament á certas localitats, computa 'is següents datos rigurosament autentichs.

Barcelona: obrers parats del tot, 572; que treballan dos dias la senmana, 34.—*Sant Martí de Provensals*: obrers parats del tot, 1,100; que treballan senmana per altra 140.—*Sans*: obrers parats del tot, 450; que treballan dos dias la senmana, 900.—*Cornellá*: obrers que treballan alternativament, 300.—*Molíns de Rey*: obrers parats del tot, 200.—*Corts de Sarriá*: obrers que treballan una senmana per altra, 1,253.—*Ripoll*:

obrer parats del tot, 180.—*Manresa*: totalment parats, 730; treballan tres dias la senmana, 647; dos dias sols, 200.—*Sant Quirse de Besora*: parats del tot, 429.—*Torelló*: parats del tot, 151.—*Sant Hipòlit de Voltregá*: totalment parats, 140.—*Vich*: parats, 53; dos dias la senmana, 47.—*Manlleu*: parats del tot, 884; que treballan tres dias, 180; dos dias no més, 67.—*Roda*: 601, 152 y 117 respectivament.—*Caldas de Montbuy*: parats del tot, 155.—*Vilasar*: 20.—*Sant Feliu de Llobregat*: senmana per altra, 339.—*Navarres*: parats totalment, 245.—*Vilanova y Geltrú*: 1, 070.

Encare que faltan noticias de moltissimas poblacions

industrials, ahont més ó menos passa lo mateix qu' en las citadas, los datos aduhits per l' *Obrero*, donan lo següent total:

Obrers totalment parats: 7,243.—Trebllan sols tres dias la senmana: 822.—Dos dias no més: 1,401.—Una semana si y una no: 2,149.

Total: 11,617 familias entregadas á la necessitat, victimas de la miseria, sense entreveure altre porvenir que la fam y la desesperació.

* * *

Y Catalunya no 's queixa!

De totes las provincias d' Espanya surgeixen crits de angustia. Aquells agricultors que havian de ser felissos ab la nostra ruina: aquells culliters de blat, de vi, d' oli que havian de inundar lo món ab los seus productes, permetent que 'l món inundés la Espanya ab las sévas manufacturas, acabant aixís per sempre més ab l' egoisme y 'l monopoli dels catalans: tots aquells que esperavan la felicitat dels tractats de comerç firmats ab las nacions més adelantadas, avuy ploran, gemegan, cridan, reclaman, envian comissions á Madrid, demanan informacions, exigeixen promptas providencias, y proclaman la necessitat absoluta del sistema protector.

Perque es de sapiguer que lo mateix á Castilla que á Galicia, lo mateix á Extremadura que á Andalusia, lo mateix á Valencia que á Aragón, en una paraula, á tot arreu passen los mateixos apuros que passém nosaltres, á tot arreu no veuhem més que perspectives aterradoras, porque las cullitas no 's vénen, lo diner no circula y 'l treball, qu' es 'la vida dels pobles, escasseja.

Creyam y haviam dit sempre que 'ls tractats de comerç serian funestos; pero may hauriam imaginat que haguessen de serho tant, ni tant prompte.

Y si la situació s' agrava per moments y ja casi no pot ser més abrumadora, lo remey no 's prevéu, ni s' imagina.

Cuidado, que 'ns trobém al istiu, es á dir á l' época de l' abundancia.... ¿Qué succehirá al hivern, á l' estació de l' escassés, del enconjiment y la miseria?

* * *

¿Qué fa 'l govern, en vista de aquest desori?

No cal preguntarho: al govern totes li ponen.

Lliure en Sagasta de las impertinencias dels diputats, descansa tranquilament de sas fatigas parlamentarias. En Cassola es á pendre ayguas: en Leon y Castillo á pendre banys. Los ministros que s' han quedat á Madrid no 's preocupan per tant poca cosa. ¿No cobran ells lo sou? Donchs tot va bè, tot marxa.

En Moret y en Puigcerver, libre-cambistas impenitents, ni 's corretteixen, ni s' esmenan, y tal vegada diuhem que may haviam anat tant bè com ara.

Lo únich que avuy dia interessa als homes públics es la conversa de 'n Romero Robledo ab tal ó qual periodista, ó 'l discurs de 'n Silvela á tal ó qual ciutat. L' únich que 'ls preocupa son las intimacions dels reformistas ó las amenassas dels conservadors.

Al país no 'l veuhem, ni se 'l miran. Las amenassas de la fam y de la miseria; la desesperació de las familias treballadoras, y honradas; la agonía del poble espanyol, tot aixó, ¿qué val, ni qué significa pels aparadors de la politica, autors de tantas y tant grans desgracias?

* * *

No tenim necessitat de repetirho.

Som, hem sigut y serém sempre republicans, lo qual no obsta perque aplaudim l' exercici de la régia prerrogativa, quan aquesta 's dedica, com ara succeheix á cada punt, á pronunciar l' indult dels reos en capella.

Si nosaltres tractessem á D.ª María Cristina, li diriam:

—Senyora, en capella está 'l país y condemnat á mort, no per haver comés cap crim, ni cap maldat, sino per massa suferit, per excés de resignació y per culpa de vostres ministres responsables, no sols los d' ara, sino 'ls de avants y 'ls de sempre.

Senyora, ja que soléu indultar als criminals, indulteu una vegada no més á la gent honrada y bona que ansia treballar y viure, indulteu al país, salvéu la existencia, pesi á qui pesi, costi lo que costi y succeheixi lo que succeheixi.

P. K.

!!!UUUUH!!!

óm ho podriam fer—va dirse un vespre en López Domínguez, apurat per las reclamacions dels seus afamats partidaris,—cóm ho podriam fer per conquistar lo poder y sortir de la precaria situació en que 'ns trobém avuy dia?

Reflexionant, reflexionant, perque encara que no ho sembli l' home també reflexiona de vegades, va donar ab la solució del problema.

Y la solució era aquesta:

—Fer la por.

S' encamina al seu círcul—no sè si viciós ó qué—y comensa á desembutxac hets y petardos.

—Senyors,—deya l' home, dirigintse als infelissos socios que se 'l miravan ab un pam de boca oberta, no per l' admiració, sino per la gana—senyors, hem arribat á un extrém tal de indigencia, que necessitem lo poder de totes maneres. No podém continuar aixís ni un dia ni un' hora... y ¡viva Déu! no hi continuarem. Hem acabat los quartos y la paciencia, y ja se sab que quan un partit se troba á dos passos del hospici, tot li es patria y no 's detura davant de res. Si 'ns deshere-dan sistemáticamente, si 'ns clavan pels nassos la porta del rebost, no sè lo que succehirá. La desesperació fa fer atrocitats, y la desesperació d' un *izquierdista* es fulminant, antropófaga, irresistible.—

Los oyents varen aplaudir y 'l general se 'n va tornar á casa tot satisfet y ab la conciencia completament descarregada.

—Bueno—va pensar l' home tirantse sobre 'l llit—jo ja hi fet la por: veyam si demá 'm vindrán á buscar per formar ministeri.—

Passa una senmana, 'n passen dugas y... res. Lo paquet de carteras no 's veya.

—¿Sí? Pues tornarem á la carga. Vinga una mica més de por.—

Aquella vegada va encarregáren en Romero Robledo desde San Sebastián.

—Miri—deya 'l *pollo* á un periodista, perque aquest ho transmetés al resto del món—á mi y á 'n López Domínguez tan nos fa tenir lo poder com no tenirlo; pero las masses del partit no s' entenen de patiatius ni camándulas, y si no poden pujar al candelero ¡Déu sab lo que farán! Per més que prediquém, no las podrém contenir; la embestida será ruda y violenta y las conseqüencias del xoque espantosas. Temo molt que de 'n Sagasta 'n fassin polvos de fregar llautó. Jo aviso 'l perill ara que s' hi es á temps: si 'ls que han de donar al partit reformista la satisfacció que mereix no ho fan, d' ells será la responsabilitat en lo dia de la catástrofe.—

Y en Romero Robledo va posarse á encendre un cigarro, creyent que ja havia complert la seva missió.

Los conservadors s' han adonat de la jugada y han cregut que verdaderament lo sistema dels reformistas era excelent y de efecte, segurissim.

—¡Galla, calla!—han pensat.—Sabéu que aixó de fer la por es una ocurrencia admirable?

Y pensant y dihent, s' han determinat á imitar als jefes de la reforma.

L' encarregat de disparar lo castell de focs ha sigut en Quico Silvela, aquell andalús que veu creixer l' herba, encara que no 'n menja may.

La cosa s' ha verificat á Mátaga ab l' aparat següent: —Nosaltres los conservadors—ha dit l' ex-ministre de don Anton—no envejém ni tenim set de poder; pero creyém que es indispensable que 'ns lo doguin. La societat espanyola está corcada, y si las riendas del Estat no venen desseguida á las nostras mans, ¡ay del ordre, ay del crédito públich, ay de las instituciones! La seva ruina es imminent, l' anulació del principi d' autoritat es inevitable y la explosió final molt próxima. Lo dilema es aquest; ó se 'ns dona 'l poder ó s' enfonza tot.—

Es á dir, la por y sempre la por.

¿Qué farà 'l govern en vista d' aquestas amenassas? No ho sé; pero si jo fos de 'n Sagasta, contestaria als crits d' aquesta trepa ab la mateixa música.

Mentres no més fassin ¡uuuh! deixarlos esbravar y contentarse ab dirlos igualment:

—¡Uuuuh!

Però si arriban á bellugarse, no hi ha que deturarse per res.

Agafar una tranca y com més dret millor.

FANTÁSTICH.

os comités reformistas han rebut instruccions de 'n Romero Robledo, encarregantlos que 'l dia del Sant de la reyna regent li envihin telégramas felicitantla.

Y com que á cada població hi ha un comité de desesperats que ambicionan ser arcaldes y regidors, no faltarán telégramas á centenars que ab l' excusa de felicitar á la soberana, li demanarán una gracia de caritat per la mor de Déu.

Los reformistas se troban sempre com la quitxalla 'l diumenje de Rams:

—Obriu, obriu, obriu, que volém entrar.

Tenim als periódichs alemanys sumament irritats contra 'ls espanyols.

¿No saben per qué? Per la campanya que ha emprés la premsa nacional contra 'ls ditxosos alcoholos de patata, veneno terrible qu' entra aquí casi de franch, destruhint la salut dels que l' absorbeixen.

Si la mateixa justícia que s' aplica als homes s' aplica á las nacions, Alemania avuy aniria á presiri per envenenadora de la humanitat.

Un párrafo del famós discurs de 'n Silvela:

«Lo divorci entre 'l país y 'l govern, entre 'l poble y 'l parlament, entre la nació y l' estat, cada dia es major.»

D. Paco t'è molta rabò.

Tant baix la tutela dels conservadors, com baix la

curatela dels fusionistas, lo divorci entre 'ls que manan y 'ls que son manats, se pronuncia més y més de dia en dia.

Per evitar aquesta immoralitat—lo divorci sempre es immoral—se necessita un cambi radical.

La industrial ciutat de Alcoy en l' espay de pochos mesos ha experimentat una disminució de 5,000 habitants.

Si aném seguint aixís, comenso á entreveure ja 'l final dels mals d' Espanya.

Los mals d' Espanya s' acabarán per falta d' espanyols.

En Puigcerver á n' en Sagasta:

—D. Práxedes, las corrents proteccionistas se des-pertan no sols á Espanya, sino en las principals nacions d' Europa. Jo soch home d' escola, vosté ho sab, y per res faltaré may al meus principis. Per lo tant, si ho creú convenient, deixaré 'l ministeri de Hisenda...»

En Sagasta.

—«No, de cap manera, governa.»

Una sangonera á un metje:

—«Senyor doctor: al malalt ja casi no li queda sanch á las venas, jo estich tota inflada: si vol me despendré.»

Lo metje á la sangonera:

—«¡No, de cap manera: xucla!»

Quan en Cassola vá marxar á pendre banys, entre las personas que anaren á la estació á despedirlo, ningú va veurehi á n' en Primo de Rivera.

¡Ingrat! ¿Aixís se correspon als favors dels ministres?

Perque tothom sab que trobantse en Cassola malalt, vá llevarse expressament anantse 'n al Senat, ab l' únich objecte de *despedirlo* á n' ell.

Lo president de la República de Guatemala s' ha proclamat dictador, y lo primer que ha fet ha sigut suprimir tots los periódichs.

Sembla que 'n Sagasta li ha enviat lo següent telégrama lacónich y expresiu:

«Mestre se 'l felicita.»

Quatre mesos fá ja que un bon republicá, D. Joseph Palet de Rubí, s' troba prés á Barcelona, baix l' acusació, que hem cregut sempre infundada, de haver donat mort al rector de Sant Jaume de Noya, quan en 1873 manava las forsas republicanas, en persecució dels carlins.

Tothom que conegui la bondat de cor, la honradés acrisollada y la noblesa de sentiments del Sr. Palet, se resistirá á creure que haja pogut tenir part directa ni indirectament, en un fet de aquesta índole.

Aquí lo sensible es que á pretext de aquesta acusació, un home honrat fá quatre mesos qu' está prés, sense que la causa s' activi, com seria de desitjar, produhintli perjudicis immensos.

Y entre tant se passejan tranquilament, los que militant en las filas carlistas cometian tota lley de maldats y fusellavan en massa á presoners indefensos com los de Llayers y Vallfogona.

¿No es veritat que de una manera ó altra ha de donarse á coneixe sempre 'l liberalisme de la situació sagastina?

La ciutat de Paris acaba de donar un gran exemple de cordura y de verdader amor á las instituciones republicanas.

A pesar de lo que pregonavan los enemichs de la República; á pesar de la confiansa que havian posat en los grupos de intransigents, cifrada en que aquests promourian disturbis y saragatas, van celebrarse ab gran animació y en mitj del ordre més exemplar, las festas patrióticas del 14 de juliol.

Fransa es un poble major d' edat, que sab lo que val, t'è lo que necessita y 's basta á sí mateix per governarse.

La Republica ha sapigut guanyarla, sab sostenirla, y sabrà conservarla.

Fransa es avuy lo mirall dels pobles dignes, que marxan sense caminadors, per la via del progrés.

Lo dia 31 del corrent donará l' empresari Sr. Piera una nova corrida de toros, lidiante bestias de Lisazo, que tant bons recorts van deixar lo dia de Sant Joan. Lidiarán en Mazzantini y en Centeno.

Con que, ara ja ho saben.

CARTAS DE FORA.—A Sant Cugat del Vallés ha produhit gran satisfacció la noticia de la próxima construcció del ferrocarril económich que desde 'ls Josepets y passant per aquell poble, ha de dirigirse á Rubí y Sant Quirse de Tarrassa. Molt guanyará aquella població ab aquesta millora.

Hi ha á Prats de Rey una confraria baix l'advoca-

ció de Sant Francesch, y á falta de sant, lo rector que to-
tas se las pensa, agafá un Sant Magi vell y mitj corcat,
lo féu rascar y pintar, y per obra y gracia de la seva
manya, quedá convertit en un Sant Francech com una
casa. Las donas de la confraria de San Francesch por-
tan uns escapularis que més que tals semblan alforjas.
Son tan grossos que la majoria van mitj geperudas. En
lo mateix poble fa més de quatre anys se comet un
abús, consistent en un tribut de lluminarias que 's
paga segons la categoria de las familias. Als que no 'l
pagan se 'ls negan los serveys de la iglesia, y s' han
donat cassos de negarse 'l batisme, fins que 'ls inter-
ressats haguessen pagat las lluminarias que devian.
Aprenhui 'l Sr. Puigcever.

Los vehins de Terrassola tenen un arcalde petit
com lo puny; pero lo que li falta d' estatura li sobra de
genit, qu' es alló qu' ell diu: - Jo soch petit; pero faré
ballá als grans.—Ara las ha pegadas contra 'l jovent
que á la nit surt á cantar, á qual efecte ha comprat
quatre armas y organisat una ronda. L' altre nit, en-
filantse dalt de un banch, perque 'l vejessen millor,
vá increpar ab paraulas groixudas á uns joves pacífichs
que 's trobav n tranquilament reunits á una taberna.
Als que li contestaren ab molta més moderació de la
qu' ell havia empleat, los citá per l' endemá, sense
més conseqüencias. Ultimament ha manat tancar los
establiments á las déu del vespre, y ha publicat un
bando donant tortura no sé á quins articles del Códich
penal, per evitar que 'ls joves cantin. Una nota có-
mica: lo rector al despedirse feu un sermó contra 'ls
cantants, dihen textualment:—«Si convé jo 'n donaré
part al Governador y després podreu cantar la cansó
del tururut, qui jemegaja ha rebut. ¡Vaya un parell de
tipos l' arcalde y l' ex-rector de Terrassola!

ESPURNAS.

Diu que en Leon, empipat
y tip de fer de ministre,
va anunciar la dimisió,
pero al últim va desdirse'n.
Sempre m' havia pensat
que aixís aixó acabaria;
que no es tan fiero el león
como la gente lo pinta.

Sembla que 'l bon Boulanger
(forner en la llengua nostra)
comensa á donar qué dir
y fa anar la Fransa endoyna.
Per uns es molt perillós,
per altres es un gran home,
y altres temen que 'l forner
fassi un pa com unas hostias.

Lo xibarrí que á Valencia
va estallar ara fa poch,
s' ha acabat deixant per rastre
alguns presos y uns quants morts.
Consumidas las barracas
y consumits los burots,
es clá, 'l soroll dels consums
s' ha acabat... per consunció.

Altre cop la qüestió d' ordre
tè preocupat al govern,
y l' obliga á pendre midas
y á dormí ab un ull obert.
Quan lo govern no vigila
es quan vé algun quetetréch;
per lo tan, si ara está en guardia,
descansin, no hi haurá res.

Don Carlos es al Perú
donantse allí la gran vida,
obsequiat per tot arréu,
voltat d' amichs... y d' amigas.
Pero ab tot y aixó, 'l pobret
á cada moment somica,
y diu als seus cortesans:
—¡Torném, torném cap á Hungria!

Ja s' han reanudat las obras
de la nostra Expositió,
removentse aquellas fustas
mitj rosegadas pèl sol.
La tristesa del arcalde
s' ha desvanescut del tot
y hasta 's diu que las patillas
li han crescut un pam ó dos.

L' un día dihen que Fransa
ja tè 'l fusell carregat,
l' endemá 's diu que Alemania
ja ha comensat á apuntar.
Veyám si passant los dias,
al ultim se cansarán,
y tirarán l' arma enlayre
y tot s' acabarà en pau.

Lo senyor Martínez Campos,
potser per falta de feyna,
s' ha dedicat de repent
á celebrar conferencias.
Los polítichs se 'l escoltan,
ponderan sas grans ideas
y quan ja l' han despedit...
se 'n riuen d' ell mitja horeta.

No 'n fassin cas si algú 'ls diu
que avuy en l' alta montanya,
á favor de no sé qué,
corran partidas armadas.
Estiguinse bèn tranquils
y prenguin la cosa ab calma,

que aquí no corra res més
que guatllas y pelas falsas.

L' altre dia 's varen veure
civils á ca la Ciutat,
y tothom se preguntava
¡qué devian ferhi allá!
La vritat es que ab las cosas
que allí dintre están passant,
uns quants civils se 'm figura
que no hi están pas gens mal.

G. GUMÀ.

CRAN canguelo en la redacció del periódich
de la Plassa Real, á conseqüencia de un telégrama de Madrid
que anunciava que havian arribat allí
proclamas revolucionarias colocadas
dintre de alguns números del *Diluvi*.
¡Programas dintre del *Diluvi*? Poch
mal havian de fer. Aixó més que programas revolu-
cionarias serian *papers mullats*.

Lo general Blanco ha anat á Madrid, segons sembla,
á fer una pintura exacta del critic estat de Catalunya.
No crech que las referencias del general pugan ha-
ver agradat gayre al govern de 'n Sagasta.
—El general Blanco—deya un fusionisia madrilenyo
—trae impresiones muy *negras*.

Discurs de 'n Romero Robledo que 's diu Paco. Dis-
curs de 'n Silvela que també 's diu Paco.
Quan l' historia s' ocupi dels nostres temps, dirá que
á Espanya hi havia hagut á un mateix temps tres Pa-
cos: Paco Romero, en Paco Silvela y 'l *Perro Paco*.
Y anyadirá: «L' *Perro Paco*, qu' era 'l més simpá-
tich y 'l més inofensiu dels tres, mori molt jove.»

Llegeixo:
«Hi ha hagut á Madrid un verdader huracá que ha
derribat un arbre corpulent, matant á una xicota.»
¡Cuidado arbres corpulents, sobre tot si teniu podri-
das las arrels, molt cuydado ab los huracans!
Y vosaltres que 'us aixapluguéu á la sombra dels
arbres corpulents, preneu exemple de la pobra xicota,
víctima del huracá de Madrid.

Se representava ab gran éxit en lo *Teatro de Reco-
letos* de Madrid, una pessa titolada: *La tertúlia de
Mateo* y 'l gobernador sense atrevirse á donar á
aquesta obra 'l mateix tracte que va dispensar á *La
piedad de una reyna*, maná tancar lo teatro, ab l'
excusa de que podia calars'hi foch.
D' aixó se 'n diu gobernar liberalment.

Lo teatro, provist de teló metálich, posteriorment ha
tornat á obrirse; pero ab una condició, la de que no
havia de representarse més *La Tertúlia de Mateo*.
Aixís lo teatro ja no pot cremarse.
Ni en Sagasta tampoch.

Historia de la informació agrícola.
Lo govern nombra á quaranta *cap-padres* perque
vegin de posar remey al mal estat de l' agricultura.
Se reuneixen per primera vegada en número de 22,
y terminada la reunió 's despedeixen per anar á pas-
sar l' istiu á fora.
¿Pero, y l' agricultura?
L' agricultura que fassa com ells, que prengui la
fresca.

Mentres Espanya existeixi, no faltarán á Espanya
autoritats tranquils.
Modelo de autoritats de aquest género es l' arcalde
de un poble de la provincia de Valencia, que vá en-
viar un ofici al gobernador, participantli lo següent:
«Avuy en aquesta població s' han cremat las barra-
cas dels consums *ab lo major ordre*.»
Arcaldes aixís no tenen préu.

Telégramas:
«Lo príncep Fernando de Coburgo acepta 'l trono de
Bulgaria.»
«Lo príncep Fernando de Coburgo vacila en aceptar
lo trono de Bulgaria.»
«Lo pare del príncep Fernando de Coburgo li acon-
sella que no accepti 'l trono.»
«Lo príncep Fernando de Coburgo renuncia al trono
de Bulgaria.»
¡Quántas vacilacions! ¡Quántas inquietuts!
Lo príncep passará tot lo dia preguntantse:—¡Vaja,
l' accepto? ¿No l' accepto?...
Y de nit estich cert que somia sempre lo mateix. D'

aquí á aquí somiará que es rey; d' aquí á aquí somiará
qu' es sota.

Coro de reformistas:
«Si no 'ns donéu lo poder
tè de haverhi grans desgracias.»

Coro de conservadors:
«Si no alcansem lo Govern
tè de haverhi grans catástrofes.»

Coro de fusionistas:
«Si 'ns trayeu del candelero
no 'us arrendém la ganancia.»

Al arribar á aquest punt, ignoro qu' es lo que can-
tan las instituciones, pèl senzill motiu de que no m' hi
tracto.

Pero sí, sè molt bè, lo que canta 'l pais:

«¡Quins monárquichs corren
per aquest pais!
Tapèulos la boca,
donéulos panis!»

Sembla que hi hagut alguns rossaments entre la So-
cietat arrendataria de Tabacos y 'l consell del Banch
d' Espanya.
Funestas conseqüencias de fumar d' estanch.

Un inglés acaba de inventar un fusell de repetició
que pot arribar á disparar 666 tiros per minut.
Si prospera la moda dels fusells de repetició, donará
gust veure l' infanteria. Cada soldat haurá de portar
un burro carregat de cartutxos.
Y 'l burro al veure com los homes s' exterminan,
pensará:
—Mare de Déu, y que son burros.

La *Fé* anomena á D.ª Margarida, la filla de cent reys.
¡Dimontri! ¡Qui havia de figurarse que una dona po-
gués tenir cent pares!
Ab franquesa, trobaria més adequat y natural, que
al seu marit li diguessen: l' espós de cent húngaras.

No es estrany que 'ls obrers de certs establiments se
declarin en huelga...
¿Qui dirian últimament que s' hi ha declarat? Los
escolans de la iglesia de Sant Pere de Roma, los quals
se negan á treballar, si no se 'ls concedeix un augment
de sou.
Y després dirán que l' esperit del sigle no 's fica
dintre de las iglesias.

A un usurer van preguntarli:
—Escolti vosté ¿qué 's deixaria matar per 100.000
duros?
—Nó, de cap manera: una vegada mort ¿quin partit,
ni quina utilitat podria treure de aquesta suma?...
Repensantse de repent, exclama:
—Ja veuré, fem una cosa: donguim 50.000 duros
al contat, y deixim mitj mort.

Una sogra assisteix á una representació del *Hamlet*,
en companyia del seu gendre y la seva filla.
Al arribar á l' escena del cementiri, diu la mamá:
—Vaya una cosa més rara: un enterra-morts que
canta, trobo que no está bè.
—Sí, mamá, sí, respón lo gendre. ¿No sab perque
canta l' enterra-morts?
—Per qué?
—Perque acaba d' enterrar á la seva sogra.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*De-cent*.
2. ANAGRAMA.—*Sort-Tros-Tors-Rots*.
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Ciudadá benemerit*.
4. CONVERSA.—*Sebastiá*.
5. GEROGLIFICH.—*Per vins clás Artés*.

Han endavinat totas las soluciones los ciutadans F.
Sardinat, un ex-mistaire, Capellá pre históric, y M.
Mas Serramitjana; 4 Estripa Calsas y Ciudadá de Ilu-
co; 3, J Carrós, Dos Ases, Un Belluguet, Quimet T. y
Ego Sum; y 2 no més Esquivá Carlins, Galifardéu y
Sr. Durán.

ENDEVINALLAS

XARADA.

—Escolti, Sr. Marsal:
diu la mèva tres dos Marta
que hi perdut lo tersa-quarta
y qu' es lo mes gran total
y un crassissim disbarat
buscar un públich hu-tres-
-quatre, perque may fer res
y si 'l gandul, m' ha agradat.
—Quarta tal, Senyor Albert,
puig quart-tres (per un moment
no més) que cap dependent
del Estat fa res y...

—Es cert.

ANAGRAMA.

—Dèu lo guard' Sr Pasqual
—Ola jahont va tant demati?
—A comprá un cantí per mi
y una tot per la Total.

JOAQUIM SAURI.

PLÁCIDO.

INTRINGULIS.

Buscar una paraula tal, que anantli trayent una lletra del davant donga 'ls següents resultats. Primera: moltes plantas ne son; segona, animals llanuts; tercera, las personas d' edat; quarta, las donas; quinta, adorno; sexta, en las cartas; séptima, consonant.

SALDONI DE VALLCARCA.

TRENCA-CLOSCAS.

DONA TOT AL DIANTRE.

Combinar las letras de manera que formin lo títol de una coneguda pessa catalana.

P. TALLADORS.

GEROGLÍFICH.

×
SI × × × TI
C
Í 000
LID.
I.

TSWGNIKETC.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans J. Catalá, Nen del Vendrell, J. Durán, Esquiva Carllins, Ego Sum, Estripa Calsas, M. Mas Serramitjana, Un ex-mistayre, Romá Espinat, Musiquetas, P. Gomar, E. Panicello, J. Balansó y V.,

Sant Joan sense bé, Rayista, R. Colomer, Dos del Vendrell, Un Vendrellench, J. Trujols, Enrich de la Nasia, Un Ranxero, R. M. M., V. de Martínez, Pau dels Bastos, C. de Juriol, J. Siaramsa, Monos y Aguilera: Lo que 'ns envian no 'ns serveix.

Ciudadans Angel Garcia, Dos Ases, Ciudadá de Iluro, Un Sarrelench, Noy Cabo, Capellá pre-historich, Salmvador, Japet de l' Orga, Samuel del Palau, Ralip, Pepet de Calaf, J. M. Bernis, Galan de Llansa, Quimet T., Ramon More, S. Vendrellench, Un Belluguet, Pepet del fil, F. Sardinat, Roma Espinat, A. Palleja, Domingo Bartrina, A. Trinidad, Xicot com cal, Pau Matallops, Inabrat y Doloretas maca: *insertarem alguna cosa de lo que 'ns remetén.*

Ciudadá Enriquet del ví: L' articlet té condicions; pero resulta llarch y difus: los epigramas van bé.—Norma R: No fila prou: li falta novedat.—Pastoret del Moutant: Los versos hi aniran: l' articlet ganseja.—C. Salamé: Los versos que 'ns envia no poden anar ni ab rodas: de lo demés insertarem alguna coseta.—Joaquim Sauri: Home per Déu, no s' enfilí d' aquest modo: casualment vosté es dels pochos que no poden queixarse. Ha de compendre ademés que tenim molta feyna y poca memoria, a més de sernos imposible complaure a tothom.—Galifardéu: L' idea del articlet esta bé; la forma reclama correccio.—A. G. y G.: Los inglesos dirían que la séva poesia es *schoking*.—J. Got Anguera: Efectivament, resulta massa seria.—E. Banús: La poesia de vosté es molt fluixa.—J. Abril: No li direm sinó que s' equivoca de mitj a mitj: lo 99 per cent de las personas que 'ns envian nos son desconegudas: per lo tant mal podem tenir preferencias personals.—P. Colpk: Lo dibuixant nos diu que no li fa: de lo demés insertarem alguna cosa.—J. Ayné: Mirarem de complaurel.—Un hipnotisat: La poesia es llarga y poch graciosa.—Déu lo fassa hó: Aquí no s' estableix torn; publiquem lo que primer nos vé á ma y Santa bona Maria.—Joseph Carrao: Es molt fluix y mansoy.—Pallaringas: Los versos y una cantarella son aprofitables.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Fasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

A ESPANYA Y A FORA.

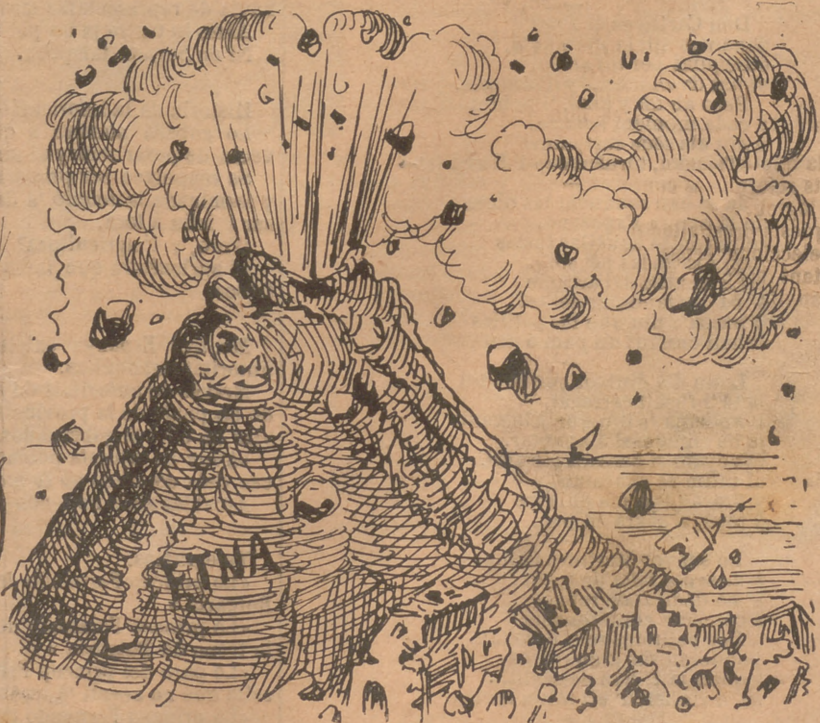
Lo gran partit reformista en mitj de tanta calor cansat de suor y dejunis se dedica á fer la por.

Los conservadors s' irritan y no podentse aguantar, avuy ab furia amenassan y al Octubre pegarán.

Lo Senyor Canons á América procura que tots lo vegin; bon vent y la barca nova; si 'ls hi agrada que se 'l quedin.

Ab tanta farsa, la terra diu que 's comensa á cremar: á veure si al millor dia ho envia tot á rodar.